

DEKLICA Z VŽIGALICAMI

Po pravljici H. C. Andersena

Bil je zadnji zimski večer v letu. Snežilo je in bilo je strašno mraz. V tem hudem mrazu in temi je po zasneženi cesti z bosimi nožicami stopicala drobna deklica. V starem predpasniku je nosila veliko škatlic vžigalic, droben sveženjček pa je držala v roki. Ves dan je prodajala vžigalice, pa jih ni hotel kupiti nihče.

Ker ni prodala še niti ene škatlice vžigalic, se ni upala domov, saj bi jo hudobni oče prav gotovo zlasal.

Lačna in prezebla se je v temi že vsa obupana le s težavo še prestopala. Po vseh ulicah se je širil vonj po dišeči praznični hrani in njene misli so se začele sukati samo še okoli tega. Ker je bila že močno utrujena, hudo lačna in prezebla, se je hotela samo za trenutek odpočiti, zato je sedla v zavetje neke hiše. Drobni in premrzli nožici je podvila podse, a jo je vseeno zeblo. Iz škatlice je vzela vžigalico in jo v upanju, da se bo vsaj malo pogrela, prižgala. Ogenj je tako lepo gorel in tako prijetno grel, a kaj, ko je vžigalica prehitro ugasnila. Začela je prižigati vžigalico za vžigalico in zraven sanjariti o topli sobi s kaminom, mizi polni mamljive hrane, okrašeni božični jelki, pod katero so darilca za otroke in o babici, ki je bila edina dobra z njo, ko ji je umrla mamica. Žal pa tudi babice že dolgo ni bilo med živimi.

Ko je premražena deklica prižgala zadnjo vžigalico, je v soju svetlobe uzrla podobo mile in ljubeznive umrle babice. Od veselja je vzkliknila: »Oooo, babicaaaaaa, vzemi me s seboj!« Babica je vzela drobno deklico v naročje in skupaj sta poleteli v nebo. V toplem babičinem naročju deklica ni več čutila niti mraza in niti lakote.

V zgodnjih jutranjih urah drugega dne pa so mimoidoči ljudje našli zmrznjeno sedečo drobno deklico s smehljajem na ustnicah in dogorelo vžigalico v roki. Ljudje so žalostno dejali: »Hotela se je ogreti!« Nihče med njimi pa ni slutil, kolikšno veselje in toplino je v zadnjih trenutkih svojega življenja doživela deklica s staro babico.